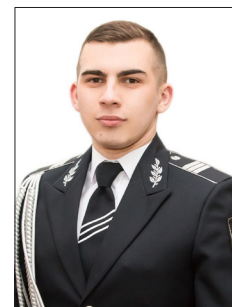

CZU 343.1

DOI 10.5281/zenodo.8123604

Constantin RUSNAC,
dr., conf. univ.
PhD,
Associate Professor

Laurențiu SCOBICI,
student
student

ACTIVITATEA DE MANAGEMENT A OFIȚERULUI DE URMĂRIRE PENALĂ ÎN CADRUL PROCESULUI PENAL

În prezent, un aport esențial în cadrul procesului penal este adus de către ofițerul de urmărire penală. Acest studiu reflectă statutul pe care ofițerul îl are în procesul penal, importanța lui pentru asigurarea unei cercetări corecte, obiective și multiaspectuale a tuturor circumstanțelor care au stat la baza comiterii infracțiunilor, precum și stabilirea persoanelor care au săvârșit infracțiunea. Mai mult decât atât, contribuția adusă de ofițerii de urmărire penală pentru fiecare cauză penală în parte este una colosală, întrucât ei sunt cei care de cele mai multe ori apreciază fiecare probă în mod separat și ulterior, prin coroborare, stabilesc probele care vor determina instanțele de judecată să se pronunțe asupra vinovăției sau nevinovăției persoanei. Trebuie de menționat, de asemenea, și faptul că ponderea actelor procesuale întocmite de către ofițerii de urmărire penală este mult mai mare decât cea a procurorilor pe caz, deci, drept rezultat, și munca depusă este mai mare. Așadar, autorii subliniază în prezentul articol posibilitățile reale pe care le are astăzi un ofițer de urmărire penală, care sunt punctele forte și punctele slabe ale acestora în raport cu actele normative în vigoare ce vin să reglementeze direct această activitate.

Cuvinte-cheie: ofițer de urmărire penală, activitate, probatoriu, gestionare, colaborare, management.

THE MANAGEMENT ACTIVITY OF THE CRIMINAL INVESTIGATION OFFICER IN THE CRIMINAL PROCESS

Today, a crucial contribution to criminal prosecution is made by the criminal investigation officer. This study reflects his status in the criminal process, his importance in ensuring a fair, objective and multi-sided investigation of all the circumstances underlying the commission of offences, those which mitigate or aggravate criminal liability, those which exclude prosecution, etc. Moreover, the contribution made by prosecution officers to each individual criminal case is enormous, since they are often the ones who assess each piece of evidence separately and then by corroboration, evidence which will lead the courts to assess the guilt or innocence of the person, the form of participation, etc. It should also be noted that the proportion of procedural documents drawn up by officers is much greater than that of prosecutors per case, and therefore the work involved is also greater. Thus, in this article, the authors highlight the real possibilities that a prosecution officer has today, their strengths and weaknesses in relation to the existing legislation that directly regulates this activity.

Keywords: criminal investigation officer; activity; evidentiary; handling; collaboration; management.

Introducere. Una din funcțiile-cheie, care își are un rol la finalitatea procesului penal și înfăptuirea imparțială a justiției îl are nemijlocit ofițerul de urmărire penală. Acest lucru este datorat faptului că anume el este persoana care în majoritatea covârșitoare a cazurilor se deplasează primul la fața locului unde se presupune că a fost comisă o faptă interzisă de legea penală, face primul contact cu persoanele care dețin informații importante pentru cauză, cum ar fi victima sau martorii, el acumulând până la începerea urmăririi penale materialele necesare care vor oferi o primă claritate asupra celor întâmplate.

Una dintre principalele responsabilități ale ofițerului de urmărire penală este planificarea și organizarea acțiunilor de urmărire penală. Acesta trebuie să stabilească obiective clare, să dezvolte strategii de investigație și să identifice resursele necesare pentru a atinge aceste obiective. Planificarea adecvată a investigației, care presupune prioritizarea cazurilor, repartizarea eficientă a resurselor umane și materiale, precum și stabilirea unor termene și etape clare pentru fiecare caz se pune în sarcina ofițerilor de urmărire penală care efectuează nemijlocit urmărirea penală. Chiar dacă pe alocuri legislația îi îngrădește posibilitățile, cum ar fi, spre exemplu, imposibilitatea ofițerului de urmărire penală de a realiza percheziția la domiciliul persoanei fără autorizarea judecătorului de instrucție, acesta continuă să efectueze urmărirea penală „în primă linie”, asigurând astfel o bună desfășurare la această fază a procesului penal. Făcând referire la aceste momente, este foarte important ca toate atribuțiile unui ofițer de urmărire penală să fie bine puse la punct în vederea eliminării oricăror incertitudini apărute în acest sens.

Metode și materiale aplicate. La elaborarea prezentului articol au fost folosite actele normative din domeniu, precum și literatură de

specialitate. Elaborarea acestui studiu a avut la bază un șir de metode specifice cercetării în domeniul procesual-penal, și anume: metoda analizei sistemice și a celei comparative, metoda logică de studiere, metoda interpretării.

Rezultate obținute și discuții. Urmărirea penală este o fază a procesului penal, prevăzută în Partea specială, Titlul I, Capitolul I din Codul de procedură penală al Republicii Moldova, care constă în activitatea desfășurată de organele de urmărire penală, în limitele căreia sunt administrate și verificate probele necesare privind existența infracțiunii, identificarea făptuitorilor, stabilirea răspunderii acestora, pentru a se constata dacă este sau nu cazul a se dispune trimiterea acestora în judecată [1, p.136]. Astfel, în fața funcționarului care exercită urmărirea penală se conturează un șir de sarcini ce necesită a fi îndeplinite și care derivă din exigențele legii procesual-penale, fiind necesar de a adăuga și faptul că termenul în care urmează ca acestea să fie îndeplinite trebuie să fie unul cât mai scurt posibil.

În cauza Răilean c. Moldovei, Curtea Europeană a statuat că investigarea îndelungată a cauzei în lipsa unor circumstanțe care ar complica-o constituie o violare a prevederilor CEDO [2]. Codul de procedură penală prevede în alin.(1) art.55 că urmărirea penală se efectuează de către ofițerii de urmărire penală desemnați de organele de urmărire penală din cadrul autorităților publice ce au competență dată prin lege de a o efectua. Atât în Legea Nr. 333 din 10-11-2006 privind statutul ofițerului de urmărire penală, cât și în Codul de procedură penală se statuează că ofițerul de urmărire penală este persoana care, în numele statului și în limitele competenței sale, efectuează nemijlocit urmărirea penală în cauze penale și exercită alte activități prevăzute expres de lege [3].

Astfel, fiind un proces cu un caracter dinamic și complex, urmărirea penală impune

rezolvarea unor sarcini cognitive complexe, ce constau în stabilirea unei imagini complete și obiective asupra faptei infracționale. Totodată, legea procesual-penală creează doar niște supoziții de ordin organizatoric și juridic pentru formarea unui sistem de activități de acțiuni de urmărire penală, de aceea un ofițer de urmărire penală trebuie să creeze el însuși, pe baza dispozițiilor legale și recomandărilor tacticii criminalistice, un plan optim de acțiuni pentru depistarea și cercetarea infracțiunilor. Prin acest fapt se arată natura creativă și profesionalismul activității de urmărire penală a ofițerului. Acest proces implică o serie de hotărâri succesive care sunt adoptate de el, dintre care cele mai principale sunt: începerea urmăririi penale, propunerea înaintării învinuirii etc., și, deși aceste decizii sunt luate de ofițerul de urmărire penală, există o conlucrare cu alți participanți ai procesului, precum: procurorul care conduce urmărirea penală; ofițerii de investigație care realizează măsuri speciale de investigație; judecătorul de instrucție care autorizează acțiunile de urmărire penală ș.a.

Un aspect esențial al rolului de manager al ofițerului de urmărire penală îl reprezintă evaluarea și gestionarea riscurilor asociate cu fiecare caz penal în parte. Acesta trebuie să identifice și să evalueze riscurile potențiale, cum ar fi pierderea de probe, deteriorarea acestora sau apariția amenințărilor la adresa securității martorilor, victimei ș.a.m.d. Astfel, el este obligat să se adapteze fiecărei situații specifice prin dezvoltarea strategiilor și planurilor de acțiune adecvate pentru minimizarea riscurilor și protejarea integrității și valabilității probelor. Totodată, ofițerul de urmărire penală trebuie să coordoneze activitățile de investigație, asigurând o colaborare eficientă între diferitele unități de investigație și alte instituții implicate. Aceasta presupune comunicare constantă, schimb de informații relevante și sincronizarea eforturilor pentru a asigura coerența și eficiența investigațiilor penale.

Unul din factorii principali care determină eficiența activității organelor speciale

și de drept în combaterea criminalității constă în munca bine organizată și coordonată a ofițerului de urmărire penală, a serviciilor operative și altor organe, conlucrarea reciprocă a acestora [4, p.112]. În acest sens suntem de acord cu părerea autorului M. Gheorghită și menționăm că o parte componentă destul de mare a muncii depuse la o cauză penală reprezintă activitatea ofițerilor de investigații, în corespundere cu Legea privind activitatea specială de investigații. O omisiune foarte mare, după părerea noastră, o are Codul de procedură penală prin faptul că nu reglementează instituția ofițerilor de investigații și activitatea acestora, or putem observa că aceștia de asemenea sunt de fapt participanți activi ai procesului penal prin prisma activității speciale de investigații pe care o desfășoară în cauzele penale. Aici ne referim la inexistența unor norme procesual-penale care ar reglementa statutul ofițerilor de investigație, drepturile și obligațiile acestora în cadrul procesului penal ș.a.m.d. La efectuarea măsurilor speciale de investigații în cadrul procesului penal, ofițerul de investigații se supune indicațiilor scrise ale procurorului sau ale ofițerului de urmărire penală [5].

Din dispozițiile normative observăm deci că legislația procesual-penală nu este completă în partea ce ține de modalitatea de cooperare a ofițerilor de urmărire penală cu ofițerii de investigații sau ofițerii de sector, ori cu celelalte organe de constatare. Spre exemplu, în articolul 57 alin.(1) pct. 11) din Codul de procedură penală, se indică faptul că ofițerii de urmărire penală au atribuția de a da dispoziții organelor de poliție sau altor organe competente cu privire la reținere, aducerea forțată, arestare și la alte acțiuni procesuale, precum și le solicită ajutor la efectuarea acțiunilor de urmărire penală. Considerăm că aceste aspecte ar trebui să fie reglementate într-un mod mai explicit și mai detaliat pentru a evita situațiile de abuz din partea ambelor părți, or activitatea respectivă are o deosebită importanță pentru procesul penal. Un aspect specific al acestei conlucrări este faptul că și ofițerul de urmărire penală, în

calitate de subiect care efectuează urmărirea penală, este cel care își asumă un grad de responsabilitate pentru legalitatea și oportunitatea acțiunilor acestor subiecți. Astfel, în cazul în care fie ofițerul de investigații, fie inspectorul de sector va eșua în realizarea sarcinilor tactice impuse, responsabilitatea va fi asumată și de către ofițerul de urmărire penală, pentru că el este cel care trebuie să le dirijeze activitatea în cursul urmăririi penale. În scopul exercitării întocmai a prescripțiilor legale, a ordinelor departamentale și indicațiilor procurorului conducător al urmăririi penale, și în vederea asigurării permanente eficiente a interacțiunii, ofițerul de urmărire penală va stabili și va distribui sarcinile care urmează a fi realizate de către fiecare subiect al interacțiunii [6].

Ar trebui totuși să mai menționăm faptul că ofițerul de urmărire penală va trebui să aibă o capacitate intelectuală foarte bine dezvoltată pentru a aprecia necesitatea realizării sarcinilor și de a observa oportunitatea acestora; mai mult decât atât, trebuie să fie pregătit de a adăuga și alte sarcini tactice care ar rezulta din primele sau realizarea mai multor acțiuni în mod concomitent într-un timp cât mai scurt posibil în vederea atingerii rezultatelor dorite.

În sarcina ofițerului de urmărire penală vor fi puse cerințele persoanelor fizice sau juridice de a le fi soluționate plângerile cu privire la infracțiuni. Făcând o referință la acest aspect necesită a menționa că, de fapt, primii care reacționează la informațiile parvenite de la cetățeni nu sunt ofițerii de urmărire penală, ci colaboratorii din cadrul unităților de gardă a inspectoratelor. Aceștia au atribuția de a stabili conținutul clar al informațiilor, organizarea forțelor de poliție pentru reacționarea promptă și nemijlocit înscrierea acestei informații în registrele de evidență. În cazul în care din conținutul acesteia rezultă o bănuială rezonabilă că există probabilitatea săvârșirii unei fapte care este prevăzută de legea penală, ofițerul o va înregistra în registrul cu privire la evidența infracțiunilor [7]. Din acest moment începe implicarea grupei de reacționare opera-

tivă, constituită în cadrul subdiviziunii, din care fac parte ofițerul de urmărire penală, în calitate de conducător al acestei grupe, ofițerul de investigații, specialistul criminalist și inspectorul de sector.

Astfel, cel care urmează să fie responsabil de acțiunile membrilor grupului de operativitate, precum și de succesul acțiunilor va fi ofițerul de urmărire penală, indicațiile căruia de asemenea vor fi obligatorii pentru membrii grupului. În practică, de fapt, mai rare vor fi cazurile în care se va recurge la darea de indicații în sensul direct, deoarece se purcede la conlucrarea activă între ofițerul de urmărire penală și colegii săi. Urmând mai apoi deplasarea la fața locului, ofițerul de urmărire penală va efectua acțiunile ce se vor impune în funcție de natura faptei. Menționăm că în majoritatea cazurilor ofițerul va purcede la realizarea acțiunilor „standard”, precum: cercetarea la fața locului, ridicarea de urme și obiecte în măsura posibilităților, audierea victimei, a martorilor ș.a. La realizarea tuturor acțiunilor membrii grupei constituite vor acorda ajutor nemijlocit ofițerului de urmărire penală în măsura competențelor funcționale ale fiecăruia (specialistul criminalist va respecta cerințele ofițerului legate de fotografierea locului faptei, depistarea urmelor și obiectelor principale și acordarea ajutorului pentru examinarea acestora; de regulă de la ofițerul de investigații și cel de sector se va cere de a identifica și ulterior a chestiona martorii prezenți sau identificarea altor persoane ce pot avea cunoștințe despre cauză). După ce acțiunile dispuse de ofițerul de urmărire penală au fost realizate cu succes, materialele dobândite vor fi transmise către unitatea de gardă, pentru ca conducătorul organului de urmărire penală să îl poată repartiza unui ofițer din subordine în vederea stabilirii tuturor circumstanțelor faptei, conform prevederilor art. 56 alin.(2¹) lit.a). În urma examinării acestora, reprezentantul organului de urmărire penală va avea 2 posibilități: fie pornirea urmăririi penale, fie propunerea către procuror privind neînceperea urmăririi penale și clasa-

rea procesului penal.

„Munca unui ofițer de urmărire penală constă în întocmirea, în primul rând, a actelor procesuale.” Aceasta este o părere acceptată de către majoritatea teoreticienilor, atunci când se referă la activitatea desfășurată de către ofițerii de urmărire penală. În apărarea practicienilor putem spune că, de fapt, întocmirea fiecărui act într-o cauză penală necesită o interacțiune cu o varietate de specialiști și autorități din domenii diferite. Bunăoară pentru a obține o caracteristică a bănuțului, se conlucrează cu ofițerii de sector și reprezentanții autorităților publice locale, iar pentru a efectua o expertiză – cu o instituție de expertiză; pentru a efectua o percheziție se va coordona cu procurorul care conduce urmărirea penală, ca acesta să obțină o autorizație de la judecătorul de instrucție ș.a.m.d., astfel munca unui ofițer de urmărire penală fiind predispusă foarte mult la colaborare și gestionare după caz. O bună parte din activitatea pe care acesta și-o va petrece fie la birou, fie în teren, el se va afla mereu în situația de a lucra cu persoane care vor fi de diferite statute sociale: fie funcționari publici, fie lucrători medicali, fie persoane cu un grad scăzut al intelectualității, fie cu apărători. În acest sens putem chiar să adăugăm faptul că ofițerului de urmărire penală îi este impusă sarcina de a asigura persoana bănuțată cu apărător, or prevederile pct.14) alin.(2) art.57 CPP stabilesc că una din atribuțiile ofițerului de urmărire penală este solicitarea către oficiul teritorial al Consiliului Național pentru Asistență Juridică Garantată de Stat de a desemna un avocat care acordă asistență juridică garantată de stat în cauza penală în cazurile prevăzute de Codul de procedură penală.

Considerăm că întocmirea actelor procesuale, după cum ne-am exprimat anterior, nu constituie toată activitatea ofițerilor de urmărire penală, ci doar o parte, pentru că acestea urmăresc drept scop final formarea în rațiunea ofițerului a unei convingeri lăuntrice obiective în vederea stabilirii existenței faptului infracțiunii sau stabilirii unor circumstanțe ori

a gradului de vinovăție a făptuitorilor. Deci nu ar fi greșit de a spune că actele procesuale reprezintă de fapt un mijloc prin care organul de urmărire penală își creează aceste convingeri. Autorul M. Gheorghiu aduce un argument în favoarea statutului de manager al ofițerului de urmărire penală, afirmând că hotărârile și dispozițiile ofițerului de urmărire penală, întemeiate pe lege și probe, sunt obligatorii pentru toți cetățenii, pentru persoanele oficiale, pentru organele publice și cele neguvernamentale, precum și pentru agenții economice. El acționează în numele statului, este susținut de autoritatea statului și de forța puterii, dispune de posibilitatea de a aplica diverse măsuri preventive și de constrângere, prevăzute de Codul de procedură penală [8]. Corespunzător, în cazul în care apare necesitatea administrării unor noi probe în cadrul cauzei penale, ofițerului îi sunt acordate drepturile prin lege de a da indicații persoanelor fizice sau juridice în scopul obținerii de date și informații care pot avea importanță pentru caz. Desigur, atunci când ofițerul va intra în posesia unor date cu caracter personal sau a unor date cu caracter confidențial în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu, acesta va fi obligat să păstreze secretul acestor date, respectând în acest sens prevederile art. 212 din Codul de procedură penală, care asigură confidențialitatea urmăririi penale. Totodată un ofițer de urmărire penală se poate confrunța cu situația în care persoanele fizice refuză să prezinte aceste date, iar în acest caz acesta va trebui să autorizeze ridicarea datelor de la judecătorul de instrucție. În cazurile în care urmează a fi ridicate informații ce constituie secret de stat ori secret comercial, persoana are dreptul să se convingă de faptul că aceste date se colectează pentru procesul penal respectiv.

Invocând toate cele expuse anterior, este necesar de concretizat faptul că un ofițer de urmărire penală nu trebuie identificat din punct de vedere procesual penal ca un ajutor al procurorului. Ofițerul de urmărire penală este cel care a acumulat probe și a format dosarul penal, fiind de fapt persoana care are cea mai mare

cunoștință despre cauză, or majoritatea probele administrate într-o cauză penală se datorează anume lui. După ce acesta întocmește raportul-propunere în ordinea prevăzută de art.280 CPP, procurorul va lua cunoștință cu acesta și în cele mai multe cazuri va pune persoana sub învinuire, ulterior va înainta acuizarea și întocmi rechizitoriul pentru a transmite cauza în instanța de judecată. Astfel, necesitatea sporirii gradului de independență a funcționarilor din cadrul organelor de urmărire penală a Ministerului Afacerilor Interne al RM este confirmată de faptul că, în majoritatea cazurilor, ofițerul de urmărire penală este cel care efectuează nemijlocit urmărirea penală. Conform secțiunii 3.3 a raportului privind activitatea Procuraturii pentru anul 2017, urmărirea penală a fost exercitată în mod nemijlocit de către procurori în 3220 de cauze penale (adică 5,6 % din numărul total de cauze penale), pe când numărul cauzelor penale în care procurorul doar a condus urmărirea penală este de 54093 (adică 94,4 %), conform secțiunii 3.4 al aceluiași raport [9, p. 21-22]. Această necesitate este dictată de faptul că prin acordarea mai multor împuterniciri ofițerilor, urmărirea penală va deveni mai completă și mai obiectivă, fiind un aspect important atât pentru victima infracțiunii, cât și pentru făptuitori. Nu am vedea de ce nu ar fi posibil ca pe viitor să fie de competența ofițerilor punerea sub învinuire, întocmirea rechizitoriului și chiar dispunerea unor măsuri speciale de investigații care acum sunt autorizate de procuror. După părerea noastră, o necesitate actuală ar fi extinderea competențelor funcționale ale ofițerilor de urmărire penală și modificarea legislației în acest sens.

Concluzii. Rolul de manager al ofițerului de urmărire penală în cadrul procesului penal

este esențial pentru asigurarea unei investigații și acumulări de probe utile, concludente și pertinente, precum și pentru asigurarea unui proces echitabil și obiectiv. Or, în sens procesual – atât juridic, cât și factual – ofițerul de urmărire penală se dovedește a fi persoana din procesul penal care ia decizii-cheie în cadrul unui proces penal, pentru că este cel care, în condițiile legii, ia primele decizii formalizate din întregul lanț al procesului penal. Prin coordonarea activităților de investigație, evaluarea și gestionarea riscurilor, și gestionarea concluziilor, ofițerului de urmărire penală îi este specifică natura managerială în cadrul activității sale. De aceea se cere ca acesta să fie investit cu mai multe atribuții din punct de vedere procesual. La moment ofițerul poate lua unele decizii în mod independent cu privire la cursul urmăririi penale, cu excepția cazului în care necesită autorizarea judecătorului de instrucție sau, după caz, aprobarea procurorului. În acest sens nu se cere ca posibilitățile acestuia să fie nelimitate în cadrul urmăririi penale, ci doar să fie lărgit spectrul de drepturi. O astfel de modificare, după părerea noastră, ar avea urmări pozitive pentru părțile implicate în procesul penal și nemijlocit pentru înfăptuirea justiției, deoarece aceasta ar duce în mod nemijlocit la soluționarea mai rapidă a cauzelor penale. Astfel, este important ca sistemul de justiție penală să recunoască și să valorifice rolul de manager al ofițerului de urmărire penală, să-i ofere sprijin și resursele necesare pentru ca el să-și îndeplinească responsabilitățile și să promoveze dezvoltarea competențelor de leadership și management în rândul ofițerilor de urmărire penală. Prin consolidarea acestui rol, putem asigura un proces penal mai eficient, echitabil și în conformitate cu standardele internaționale.

BIBLIOGRAFIE BIBLIOGRAPHY

---

1. Osoianu T., Ostavciuc D. Urmărirea penală. Suport de curs, Chișinău, 2021.
2. Hotărârea CtEDO Răileanu c. Moldovei din 05.01.2010 [pct.33]. Disponibilă: <http://agent.gov.md/wp-content/uploads/2015/03/RAILEAN-RO.pdf>.

3. Legea Republicii Moldova Nr. 333 din 10.11.2006. Publicată în Monitorul Oficial Nr. 195-198 la 22.12.2006, art.1.
4. GHEORGHITĂ M. Criminalistica. Chișinău: Museum, 1995, p.112.
5. Legea Republicii Moldova Nr.59 din 29.03.2012. Publicată în Monitorul Oficial Nr.113-118 la 08.06.2012, alin.(2) art.9.
6. Oganesean A. PRINCIPIILE INTERACȚIUNII ÎN CADRUL PROCESULUI PENAL. În: Revista națională de drept, nr.9, 2017. Disponibilă: https://ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/Principiile%20interactiunii%20in%20cadrul%20procesului%20penal.pdf.
7. Ordinul interdepartamental nr. 121 / 254 / 286-O / 95 din 18.07.2008, pct.26.
8. Gheorghită M. Rolul ofițerului de urmărire penală la cercetarea criminalistică a infracțiunilor. Disponibil pe <https://juridicemoldova.md/7086/rolul-ofițerului-de-urmărire-penala-la-cercetarea-criminalistica-a-infracțiunilor.html> accesat la 06 noiembrie 2022.
9. Raportul privind activitatea Procuraturii pentru anul 2017, Chișinău, 2018.
10. Disponibil: https://www.procuratura.md/sites/default/files/2023-04/2018-03-12_Raportul%20Procurorului%20General%202017.pdf.

Constantin RUSNAC,

*doctor în drept, conferențiar universitar,
șef al Catedrei „Procedură penală,
criminalistică și securitate informațională”,
Academia „Ștefan cel Mare” a MAI,
Republica Moldova,
e-mail: navrucnd1@gmail.com,
ORCID ID: 0000-0002-8122-7711*

DESPRE AUTORI**Laurențiu SCOBICI,**

*student, anul III de studii,
Facultatea DAOSP,
Academia „Ștefan cel Mare” a MAI,
Republica Moldova,
e-mail: scobicilaur@gmail.com,
ORCID ID: 0009-0002-9814-3546*